

BIZALOM

Havonta kétszer megjelenő szemle,

a világ folyásáról és az ember alkotásairól.

6. szám.

XI. évfolyam.

1940. március 15.

Március havában emlékezünk kegyelettel a 48-as szabadságharc hőseire, akik mindnyájunk jólétéért küdöttek.

geségükbe, hanem hűek maradjanak jobbik lényükhöz s rendületlenül ragaszkodjanak a tisztesség útjához...

Közkegyelem.

Horthy Miklós kormányzónk őfőméltóságának 20 éves országglása emlékére kormányzónk közkegyelmet hirdetett. Közkegyelemben részesülnek a kisebb kihágások, vétségek elkövetése miatt elítéltek vagy akiknek az ügye folyamatban van ilyen dolgok miatt. Jövedéki kihágások miatti pénzbüntetések tekintetében is van bizonyos fokú közkegyelem. Ezenkívül kivételes esetekben súlyosabb bűncselekményekre is tehet a bíróság kegyelmi előterjesztést.

A közkegyelem gyakorlását a főméltóságú úr azért látta szükségesnek, mert hálatelt szívvel emlékezik meg az Úristen kegyelméről, amellyel eddigi életét irányította s mert azt kívánja, hogy akik nem megrögzött bűnösök, eddigi hibájukat megbánva tisztult lélekkel állhassanak újra a nemzeti élet és összefogás munkájába.

A közkegyelem ténye úgy a Bizalom szerkesztőségét, mint olvasóit végtelen hálával tölti be a Kormányzó úr őfőméltósága iránt. Mi tudjuk, hogy a büntetésben levők között sokan vannak, akiket nem elvetemültség és nem céltudatos gonoszság, hanem *gyöngeség* vezetett a bűnözés útjára. Gyöngeség, amelynél fogva az idegen rossz befolyásnak vagy pedig a szerencsétlenségek súlyának nem tudtak ellentállni s megtévedtek. Adjon ezeknek a lelkeknek a kormányzói kegyelemből áradó szeretet és jóság támaszt és erőt ahhoz, hogy szabaddá válva, ne essenek vissza előbbi gyön-

Bírsz-e balsors...

Álmaim ködfátyolából igaz tényhez érkezem: a kemény Igazság mellett kemény tény a küzdelem.

Összeszorult kemény öklöm igazságot keresett, mint a vas, mi láncként feszül s szabadulást emleget.

Bírsz-e Balsors belső békét, bölcs belátást, biztosat s vas következetességet, mi bensőleg támogat?

Ezt ha bírod, feltétlenül célhoz ér, Sors, vas kezed! Álmaim ködfátyolából súlyos voltod kivezet.

A „Reménység-Háza“ táján vár a benső felelet. Ott, egy igaz életpályán hív Igazság s Szeretet.

Irta: Raab Mihály.

A gondolatok erejéről.

(V. folytatás.)

Az öt ön-nevelő alapgyakorlat közül eddig hárommal foglalkoztunk. Először azzal, amelyikkel fejlesztjük magunkban az értékek, a jó dolgok észrevezését, (Ezt pozitívítási-gyakorlatnak is neveztük.) Másodszor az elfogulatlanságot fejlesztő gyakorlattal. Ma rátérünk a negyedik alapgyakorlat taglalására, a lelki egyensúly gyakorlására. Ennek a gyakorlatnak célja, hogy az ember megóvja magát attól a sok szerencsétlenségtől, amely abból származik, hogy az ember mértéktelenül átadja magát érzéseinek, ösztöneinek és szenvedélyeinek. E gyakorlat abban áll, hogy az ember élete minden percében vigyáz arra, hogy semmiféle érzés és indulat ne hatalmasodjék el túlságosan rajta, se az öröm, se a bánat, se a keserűség, se a bizakodás, hanem az ember maradjon mindig úr érzései és indulatai felett. Azok akik sok büntény történetével foglalkoztak, tudják, hogy milyen rengeteg bűncselekmény és szerencsétlenség abból származik, hogy az emberek nem urai hanem ellenkezőleg rabszolgái érzéseinek. Hány gyilkosság és egyéb szörnyű bűncselekmény történik azért, mert a cselekvés pillanatában a bosszú, a gyűlölet, a féltékenység vagy más érzés elragad valakit s az illető nem tud parancsolni érzéseinek. Ugyan erre az okra vezethető vissza a szerencsétlenségeknek az a csoportja, amely onnan származik, hogy az alkohol vagy más mérgek adta mámoros érzések felett nem tud urrá lenni az ember.

Amikor egy érzés elhatalmasodott már az emberen, akkor nehéz, sőt sokszor lehetetlen megküzdeni vele. Ellenben, ha az ember a hétköznapi élet kis érzésein — bosszúság, kíváncsiság, apró irigység, keserűség stb. — kezdi gyakorolni magát abban, hogy ne adja át magát túlságosan se örömteli, se bánatos érzéseinek, hanem mindenkor tartsa meg ezek között belső egyensúlyát, — akkor idővel úgy megerősíti magát, hogy nem is fog elhatalmasodni felette semmiféle egyoldalú érzés sem, hanem ő maga marad az úr mindegyik felett.

Ezt a célt szolgálja a lelki egyensúly gyakorlata amely gyakorlat azonban csak akkor vezet eredményhez, ha rendszeren végezzük minden áldott nap s ébren ügyelünk arra, hogy sem öröm, sem csüggedés, se jó kedv, se rossz kedv, ne hatalmasodjék túlságosan el rajtunk.

Naposbaromfiak etetése.

A tojásból éppen kikelt baromfiak takarmányozásánál igen sokan tévesen járnak el, mert azt hiszik, hogy minél gyorsabban táplálékot kell nekik adni. A tojásból kikelt kiscsirkét, kispulykát, kislibát, avagy kisrucát a kikelés után 12—24 órán át nem kell semmivel sem etetni. A koplalás után mindenfajta csibének először mákszemnagyságú érdes kavicsot és apróra tört faszéandarabot

kell adni. Ne feledjük el, hogy a baromfiaknak nincs foguk és a fogak munkáját a begy pótolja s a begy munkája csakis a kavicsokkal mozdítható elő. A csipegetés után azonnal meg kell itatni őket tiszta langyos vízzel, avagy lefölezött tejjel. Ezzel a begyet munkaképesévé tettük és bátran megetethetők. Eledelük legyen fehérjedús takarmány és különféle darafélék. Legfehérjedúsabb takarmányt akkor kapják, ha szabadon keresgélhetnek és juthatnak rovarokhoz. Csupasz udvaron, ahol rovar nincs, feltétlenül szükséges húslisztet vagy hallisztet keverni a darához. Teljesen lágyelességgel tartani nem szabad, mert a begy nem tud működni, de viszont nem szabad akkor, amikor rovarhoz nem jutnak, tisztán darafélékkel tartani. Úgy az egyik, mint a másik hiba és nem segíti elő a baromfiak érteyes növekedését, pedig csak akkor van hasznunk belőlük, ha erőteljesen fejlődhetnek.

Küzdelem a „Nagysárkány-rend“ ellen.

Regény.

Irta: Milgöma. (Folytatás.)

Evvel szemben azonban annál világosabb képben látta önmaga előtt saját ügyetlenségét. Neki előre kellett volna tudnia, hogy a hindu asszony és ő nem fognak tudni egy nyelven beszélni!! A legfinomabb és legtalálóbb megfigyelések mit se érnek a gyakorlatban, ha hétköznapi gondolkodás részére megközelíthetetlen formába vannak öltöztetve. Nem lehet munkatárs az, aki segítségét rejtélyek labirintusain keresztül hozza. Míg Olga túlságosan áhítat nélküli volt s hidegvérűen lefotografálta írásaiban a betegek fájdalomtól körül bástyázott belvilágát,—addig Lorenzó anyját a túl nagy áhítat oly fátyolossá teszi, hogy még anyira sem meri nevével nevezni a gyermeket, amennyire kikerülhetetlenül szükséges volna. Pedig léleklátása ennek az asszonynak egész biztosan felül múlja mindazokét, akik ebben az intézetben megfordulnak. Megmérhetetlen kár, hogy nem lehet értékesíteni.

Abrahám keservesen érezte magát. A szerencsés sors Mária, Olga és a hercegasszony személyében egyik remekebbnél remekebb segítő társat a másik után hozza elébe: a munkában végkimerülésig túlterhelt elé,— s ő mintha meg lenne átkozva — nem tudja használni egyiket sem. Hozzá még a kényes, kellemetlen kérdés miképpen szakítsa félbe a megkezdett kapcsolatot a hercegnővel?

E kérdésnél jutott eszébe, hogy levelet is kapott tőle. Vajjon mit ír?

— Igen tisztelt doktor úr!

Félye küldöm önnek a kívánt kórtörténetet, mert úgy érzem; nem fog tudni vele mit kezdeni, habár legjobb belátásom szerint a szín tiszta igazságot tartalmazza. Mialatt a beteggel beszéltem úgy láttam, hogy szomjazza azokat az élményeket, melyeket csak azok ismerhetnek meg, kik Pál apostol szellemiségének színeivel találkoznak. Ezek a

színek, nem avultak el, sőt most kezdenek modernké lenni. Betegünk egészségére s életére valószínűleg igen jól hatnának.

Mint hálás tisztelője üdvözlöm Önt.“

A túloldalon egy utóirat is van.

„Bár semmiért sem lennék oly hálás, mint azért, ha az Ön munkáját szolgálhatnám,— sorsom törvényének fogom tekinteni hallgatását is. Ez azt fogja mondani nekem, hogy vágyam csak egy későbbi időpontban teljesülhet.“

Ezek a túlfinomult mondatok bizonyára azt jelentik, — gondolta Ábrahám, — hogy levelére való nem felelésem a közös munka megszakítását jelenti. Milyen tapintatos! Milyen hercegnői! Menyire megkönnyíti helyzetemet!

Am állítólagos megkönnyebbülése mellett is mázsásnak érezte szívét. S egyre azt súgta benne a keserűség, hogy mindhárom munkatársadat, Olgát, Mária-t és Lorenzót anyját el kell vesztened. Teljesen egyedül maradsz ebben a kegyetlen vadonban. Árvában az árvánál. Fejed fölé tornyosulnak, eltipornak a munkák és feladatok megoldatlansága. 1400 elme- és idegbeteget nem láthat el 8 orvos lelkiismeretesen, még ha mind a 8 halálra is dolgozza magát!

Két napi beszámoló.

Bár Ábrahám doktor estére már annyira fáradt volt, hogy valósággal reszkettek tagjai, mégsem feküdt le anélkül, hogy naplójába szokásos beszámolóját bele ne írja. Ez szólt mint következik:

— Harminchat órája nem húnytam le szememet. Ez alatt az idő alatt igen sok kellemetlenség ért. I. Újra megint világosan kellett látnom, hogy betegeim egy részével szemben mennyire tehetetlen vagyok s hiába vetem latba minden erőmet és tudásomat igen sok esetben nem tudok gyógyeredményt elérni, ha életemet is áldozom értük. II. Mint saját testem sebeit, úgy érzem a kint a miatt, hogy túl sok a betegünk s azokhoz képest túl kevés az ápolóm és az orvos. Segítő kezekre nagyobb szükségem lenne, mint egy falat kenyérré, szerencsétlenségemre azonban az ajánlkozó és buzgó segítő kezeket nem tudom igazában használni. Olgát azért nem, mert a betegek történeteiből regényt ír és ezt nem tartom helyesnek. A meghalt Lorenzo édesanyját, az olasz hercegnőt azért nem, mert hindu létére olyan rejtélyes elgondolása van a betegségek, emberek, viszonyok felől, amiket megérteni én nem tudok, bár lehet, hogy igaza van. Végül pedig Mária annyira ellensége a gyógyszeres gyógyításnak s véleménye szerint főleg csak lelki hatásokkal szabad az elmebetegeket gyógyítani, hogy köztem és közte állandó nézeteltérés merül fel. Ezért a három értékes segítségemet el fogom veszíteni s még nehezebben fogom végezni munkámat. III. Kimondhatatlanul elkésérít, hogy a betegek nagyrésze nem érzi és főleg nem akarja érezni, hogy egész életemet, mindenemet értük áldozom s ha nem is tudom nekik mindig mindazt nyújtani, amit szeretnék, azért nem én, hanem a körülmények a

hibásak... Sokak közülök engem gyűlölnék, mert itt kell lenniük, holott én erről nem tehetek s nekem minden törekvésem, hogy hasznossá tegyem ittlétüket...

Idáig jutott feljegyzéseiben, reszkető keze a fájdalomtól görcsbe torzult. Az ajtó kinyílt. Bánáth nézett be. Mikor azonban meglátta szeretett orvosa kimerült és meggyötört arcát, nem jött be, hanem csak ennyit mondott: „Vigyázz, mert a Nagysárkány rend ellened tör...“ Azután betette az ajtót. Ábrahám gyorsan feljegyezte még azoknak a betegeknek a nevét, akikkel e két napban legtöbbet foglalkozott 1. Simon András unokája, 2. Az öreg koldus, 3. Az éneklő cseléd lány.

A festmény.

Ábrahám sietve vetkőzött, hogy mielőbb lealudhassa fáradt idegeiről a keserűséget.

Mikor végre elhelyezkedett ágyában, szokatlan vakítás kápráztatta meg szemét. A szemben levő falon egy óriási olajfestmény lógott. Rajta nagyméretű fekvő férfialak, — hogy halott-e, beteg-e, alvó-e, nem lehet tudni? Vonásai feltűnően hasonlítanak Ábraháméhoz.

Éjjeli lámpáját magasra akarta emelni, hogy megvilágosítsa a kép sötétebb részeit is. Mikor a lámpát az éjjeli szekrényről felemelte, egy cédulát talált.

— Ebbe a képbe befestettük mindazt a jót, ami még van bennünk. Eleitől kezdve oda szántuk, ahol a szív szíve dobog: Ábrahám dr. úr szobájába, örök hálánk jeléül:

Seraphicus, Peccatus, Muki, Frater Phlegmaticus, sőt Leó is, kiben kapuzárás előtt mégis felülkerekedett a vérbeli festő s így nem bírta megállni, hogy ne működjék közre.

Ábrahám éjjeli lámpájának fényében megálapíthatta, hogy a festmény témája az a jelenet, amikor ama fekvő férfit, három nő hagyja el egyszerre. A pirosruhás női alak balra, a zöld jobbra, a fekete fátyolos kék pedig középen, hátrafelé távozik. Mindhárom elmenésébe kecsesség és fájdalom keveredik. Visszatekintő arcukon kíváncsiság és rezignáció.

— Mintha azt mondanák — gondolta magában Ábrahám — Istenem mi lesz belőled, te szegény, ha most elhagyunk egyszerre mind a hárman?

Ennél a világitásnál alig lehet megállapítani, hogy e képet betegek készítették. Majd annál jobban kitűnik ez nappal! De most: égő a piros, üde a zöld és szelíd a kék rajta!

— Mit is jelent ez a három szín? Még az elemiben tanultam: „hit, remény, szeretet“.

Ábrahám feje a párnára hullt, szeme lehunyódik. Még keresi a villany lámpa eloltóját de a keze gyöngye már...

Seraphicus, Peccatus, Muki, Leó, Phlegmaticus állanak az alvó körül:

— Azt ami még jó és ép bennünk neked adtuk, hogy figyelmeztessünk: vigyázz, mert láthatatlan ellenségek meg akarnak fosztani a hittől, a reménytől és szeretettől. Azt akarják, hogy ez a

három segítő erő: a hit, a remény és a szeretet úgy hagyjon magadra, mint képünkön a kék, a zöld és a piros ruhás női alak. Ne hagyj magadat! Ne engedd, hogy megfosszanak téged a hit-től, reménytől és szeretettől, mert nélkülök árva, nyomorék és tehetetlen leszel! Mi, a hármasszoba betegek veled vagyunk, értünk téged és ragaszkodunk hozzád! Isten óvjon!

Karácsonyi álom.

A kép festői tényleg valamennyien nagyon szerették Ábrahámot, de közülök is Seraphicus legjobban. Ő igen súlyos állapotban került ide, de Ábrahám kezelése alatt már annyira javult, hogy az egész orvosi kar komolyan bízott teljes gyógyulásában.

Bajának kezdete alvási zavarokra nyúlt vissza. Ezeket egy gyakran visszatérő kínos álom idézte elő, melynek gyötrelmei legjobb alvásából is felébresztették őt. Gyomorgörcsőt, szívdobogást váltottak ki nála, s napokra munkaképtelen állapotba hozták testét lelkét. Seraphicus „Karácsonyi álom“-nak nevezte el ezt a végzetes, visszatérő álmát, mert első ízben egy karácsony estén tört reá. Mostanában azonban Ábrahám megállapítása szerint csakis olyankor, amikor túl sokat, vagy túl keveset vacsorált.

Ábrahámnak mindjárt a kezelés elején első célja az volt, hogy Seraphicus az álmától való félelmét képes legyen legyőzni. Ábrahám ugyanis remélte, ha Seraphicus nem fél az álmától, az álom nem is fogja eddigi romboló hatását kifejteni. Célját hamarabb elérte, mint gondolta. Míg azelőtt Seraphicuson minden áldott este embertelen rettegés vett erőt: ma már rezignációval tudta fogadni éjjeli nyugalmának megrontóját, ha néha-néha jelentkezett.

Ez „a néha“ ma éjszakára — a festés átadását követő éjjelre — lett ismét csedékes. Pontosan úgy játszódtott le, mint minden más alkalomkor. És ahogy Seraphicus a kórtörténet részére lejegyezte, amint következik:

* * *

Egy hatalmas sötétszakállú ember állt meg mellettem. „A Keresztet feszített küldött engemet. Szántani akarok,“ mondotta.

Egyik keze ekeszarván nyugodott, a másik kezével egy beláthatatlan nagy ugar földre mutatott.

— Ha így hagyom: nem fog termést hozni ez a föld. Táplálékra van szüksége. Azt akarom beleszántani.

Rám nézett s a szeme rettenetes volt a nagy jószágtól.

— Segíts — mondotta újra — tápláld földemet!

Majd hátam mögé mutatott: „Ott van a birodalmad; nem tudod? Annak kincsei fogják táplálni földemet!“

Hátra néztem. Csodás ország terült el mögöttem. Mindjárt felettem a Notre Dame* angyalkórusos kapuja, mögötte a magos csúcsívek közé

formálódó homály magasztossága. Hét éven át mindég ebben a templomban találkoztak gondolataim Márta gondolataival. De nem csak ez! Hanem az egész templom, a mi kettőnk egymásra gondolásából lett s én soha meg sem néztem még. Milyen csodálatos... Ebben a pillanatban irtózatossággal robbanás hallatszik. Összedőlnek a Notre Dame angyalkórusos ívei.

— Hord ide a romokat, tápláld földemet, szól a nagy hang.

Meg kell tennem. A szívem megfagy a fájdalomtól.

— Tovább!

Ezüstös tó fekszik a templom mögött. Arany koronás hatyú úszik rajta, nyakának finom íve kéklően fehérlik a hajnalszínű égen. Nemes siklásának nyomán sejtelemszerű lilás rózsaszín barázdá maradt a vízen. Ez a megfoghatatlan finomságú vonal a legáhitatosabb szép, ami valaha a földön termelt: Márta ragaszkodása én hozzám, Márta lelkének hajlása az én lelkem felé.

— Mérd ki a tavat, öld meg a hatyút, tápláld a földemet! Meg kell tennem, de nem vagyok többé ember.

Smaragd zöld fű közepén világos nyersfából faragott kicsi Jézuska szobor. Hogyan termelhetett két szív annyi bensőséget, annyi gyöngédséget, amiből az a szobrocska lett? Ujjacskái átlátszóak, hosszúak. Szeme kékre festett. Kicsi ajkán szent, félős mosolygós vonás. Fülecskéi, orra, haja és glóriája kiczellált finomság, édesség. És szeretet.

— Uram, Istenünk gyermek-képe ez!

— Tápláld földemet!

A szent kis csecsemőnek darabokra kell hullnia.

Ebenfa spinét, elefánt csont billentyűkkel. Vékony arany girland fut végig a fekete fán.

Valami fellázad bennem.

— Uram ezt nem lehet! Maga Mozart** ült a spinét mellett. Játszotta rajta égi szonátáit s Mártának szőke haja rá hulott a fekete fára. Gyermekünket tartotta két karján, hogy ő is hallja az ég küldöttjét. Húsomból, véreből van ez a zongora.

— Tedd dolgodat.

A kegyetlen ekevas Mozart spinétjét is beleszántotta a nagy ugarba.

— Hátra vannak még birodalmad határai!

— Uram, ezek selyemből vannak.

— Tápláld velük is földemet.

— Nem lehet eltépni a végtelen selymet, uram. Hűségéből van. Hűségéből, mivel Márta és én voltunk egymás iránt...S nézd, tele, de tele van himezve. Márta ujjai, Márta meséi himezték rá ezt a sok futó virágot. Ezeket az ágakat csókjainkból festette rá. Álomnál finomabb, átlátszóbb, tündöklőbb a színük.

— Az égi szántónak szüksége van rájuk. Így hangzik a válasz.

S oda kellett adnom birodalmam falait is.

*) Szúzanya tiszteletére épített templom.

***) Világira szóló nagy zeneszerző.

Én magam is az ekevas elé feküdtem: Pusztíts el engem is Föld Istene, ha mindenemből megfosztottál.

— Ne sirasd birodalmadat! Kell, hogy elpusztuljon. De egy sokkal szebb s egy sokkal csodálatosabb ország fog romjaiból nőni.

Gyűlölettel hallgattam szavát.

— Viseld addig árvaságot türelemmel halatszott messziről s a keresztrefeszített szeméből két nagy könnycsepp hullott reám.

* * *

A könnycsepp forró volt és felköltötte Seraphicust, kínos álmaiból. Mereven nézett a sötétbe: a Reménytelenség kő arca bámult reá, mint ilyenkor mindég. Szíve erősen dobogott. Gyomra fájdalmas görcsben szorult össze.

— Megint nem vacsoráztam! gondolta s épen meg akart magára haragudni. A kép miatt történt, hozta fel aztán önvédelméül.

Tudta, ha nem tesz valamit, hogy azonnal újra elaludjék, keserves napok várnak reá. De szerencsére adott neki Ábrahám egy biztos szert, amely eddig még minden alkalommal megnyugtatta s elaltatta őt. Ez a szer abban állott, hogy pontosan emlékezetébe kellett idézni azt a helyzetet, amidőn a legelső álmatlansági roham után, először aludt el jóízűen. Mikor hosszas fejtörés után sikerült végre megtalálni a kívánt emlékképet, Ábrahám azt javasolta, hogy minden alkalommal, amidőn a „karácsonyi álom“ felébreszti s rosszulletet idéz elő nála: azonnal jelenítse meg képzelete előtt ama régmúlt elalvásának külső körülményeit.

Így hát Serephicus most is emlékébe idézte a sokszor felelevenített jelenetet. A szereplő személyek úgy álltak lelke előtt, mint júliusi verőfényben tündöklő valóságok: Márta, kinek karja között 6-7 esztendősen leánygyermek hizeleg. Mellettük ő kimerülten, idegenül egy nagy szalma karosszéknél. Mesélg, mesélg! kéri a kislány anyját.

— Csak akkor ha te mesélsz nekem valamit!

— Én még nem vagyok nagy, én nem tudok még mesélni!

— Nem is olyan mesét kívánok tőled, amelyet én mesélek!

— Hát mit?

— Meséld el, hogy mi volt a legszebb, amit eddigi egész életemben láttál!

— A legszebb?

A kicsi homlokán a gondolkodás lyukacskaí jelennek meg. Valamikor ezekből lesznek a redők, ma apró gömbölyű tükrök, táncol rajtuk a napsugár.

Végre féllábon ugrálni kezd. „Én már tudom, hogy mi volt a legszebb, amit eddig egész életemben láttam!“

— Nos?

— Erika virágos kertje.

— Hát meséld el nekem most Erika virágos kertjét!

— De igazán fogsz utána mesélni te is?...

— Fogok: Megigérem neked.

Erika virágos kertje.

— Hát először is, Erika virágos kertje nem olyan, mintha egy kert lenne, hanem mintha sok-sok kert lenne.

— Hogy-hogy?

— Ez egy nagy titok.

— Titok?

— Erika virágos kertjébe hét kert van beletve. Mind a hét egészen-egészen más és mind a hét másé is. De a hét együttvéve mégis az Erikáé.

— Ez rettenetes érdekes, de mégsem értem, hogy miképpen lehetséges!

— Tudod az úgy van: Erika még nem volt annyi idős, mint én, amikor meghalt az édesanyja. És ép annyi idős volt, mint én, amikor hazáját szétdarabolták s feje felett kigyulladt a ház. Es Erikának azóta is nagyon nehéz az élete.

— De hogy függ ez össze Erika virágos kertjével?

— Erika nagyon vágyódott mindig azután, hogy elutazhasson más tájakra és megláthassa azokat a helyeket, ahol a nagy és szent emberek laktak. De sohasem mehetett sehová sem, mert nagyon szegény volt. Érted?

— Értem.

— S Erika nem szólt soha senkinek erről a vágyáról, mert nem akarta búsítani a többieket, — hanem gondolt egy nagyot.

— S vajjon mit gondolt?

— Azt, hogy azon nem érdemes búsulni, amin úgysem lehet segíteni. Éppen ezért most el fogja képzelni, hogy milyen lehetett azoknak a szent embereknek a kertje, — tudod, akiknek a hazáját, akarta volna megnézni — s mikor már elképzelte, akkor meg is fogja csinálni.

— Ezért ültetett 7 kis kertet a kertjében?

— Kitaláltad ezért. Az első kert Szent Ferencnek a kertje. Tudod ki az a Szent Ferenc?

— Vajjon ki lehet?

— Először katona akart lenni, de azután abbahagyta a vadságot s olyan szelid és szent lett, hogy megértette a fák, a madarak, a nap beszélgetését, talán még jobban, mint Salamon király. Azok meg viszonzásból megértették az ő szavát!

— Milyen virágok vannak kertjében?

— Szintelen, szerény, nagyon-nagyon jó illatú virágok. Rezeda, rozmaring, thymián, verbéna...

A második kert Apollóé és a muzsáké.

— Ezek meg kik?

— Mindég mosolyogtak, mint a napsütés. Törlük tanultak meg az emberek táncolni, muzsikálni, mesélni. Kertjükben csupa tavaszi virág van: tulipánt, jácint, nárcisz, krókusz, anemona, mozsári gólyahir, hóvirág is...

— Mennyi virágnevet tudsz. Már egészen nagy lány vagy!

— Ez a kert olyan, mint egy nagy pázsitos rét. Nincs is bekerítve. Olajfák is nőnek itt-ott rajta. Jaj. de jó illatuk van!

— S a Szent Ferenc kertjében nincsen fa?

— Abban nincsen. Az egészen kicsi s köszegély övezi.

— De a többi kertet biztosan nem tudod elmondani...

— De hogy is nem. Van még egy finn kert, ez a kert telides-teli van, nagy, magasra nőtt ágas-bogas, kivénült fenyőfákkal olyan mintha erdő lenne. Azután Balassa Bálint kertje. Ebben láttam először árvalányhaját, s a többi gyönyörű magyar virágokat. Ez volt az én szívemnek a legkedvesebb, s ez a legtarkább kert. Gyönyörű színűek a virágai... Ez már négy, ugy-e?

— Igen.

— Ötödik Jakob Böhme kertje. Ez suszter volt és csoda történt vele és nagy bölcs lett. Kertjében sok a pünkösdi rózsza, tűzliliom, napraforgó meg aranyeső.

— De a hatodikat s hetediket már nem tudod.

— Tudom! A hatodik Szilveszter pápáé. Ez küldte az első magyar királynak, Szent Istvánnak ajándékba a magyar koronát... Benne rengeteg virág van, kicsi, nagy s mind mind fehér. A hetedik pedig a 12 apostol kertje.

— Azt már igazán szeretném tudni, hogy ebben mi van...

— Csupa, csupa piros rózsza! 84 darab piros rózsaső. Májustól novemberig mindég virágoznak...

— Ilyen Erika kertje!

Hanem én már elmondottam a mesémet, most váltsd be az ígéreted és most már te mesélj!

A varázsfuvola.

Az ígért mese azonnal felhangzott.

— Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két ember. Ezek nagyon szerették egymást s nagyon boldogok voltak egymással. Egyszer egy szánkón mentek zúsmarás fák alatt, végnélkül hallható hóvidéken. Magukkal vitték azt a gyönyörű aranygolyót, melybe boldogságuk be volt zárva. Őlükben tartották. Magukhoz szorították.

Egy csodálatos kisfiú állította meg a szánkót. Fülére húzott parányi fekete varázsfőveg volt fején, s apró lábán valami szokatlan virágokkal hímzett, — halina csizmacska. Nem lehetett róla tudni, hogy gyermek-e, tündér-e, törpe-e?

Felkerekedett a szánkóra s kis ezüstnyelű ostorral csapott a lovak felé. A két ember egymásra borulva nézte a rózsaszín nyugati ég felhőit s úgy érezte, hogy a szánkó elhagyja a földet s a kisfiú vezetésével felfelé kúszik az égbolton. Most elérnek a legmagasabb pontra: az ég tornyába. Itt van s nincs tovább...

E percben a gyermek leugrott a futó szánkóról s nyomtalanul eltűnt, mintha a hótenger elnyelte volna.

De vele együtt eltűnt a csodálatos aranygolyó is. Valami ügyes varázslattal elaltathatta

egy pillanatra a két embert, s kivette kezükből a gyönyörű gömböt s magával vitte. A boldogságnak vége lett. A két ember megtépve, idegenül, keserűn nézett egymásra. Hamarosan ki kellett, hogy szálljanak szánkójukból.

Tétován, ellenségesen álltak egymás mellett. Majd jobb lelkük erőt vett rajtuk, s elhatározták: elmenniük megkeresni a kisfiút s visszakövetelik tőle azt, amit ellopott tőlük.

Hogy hamarabb megtalálják őt, két külön útra tértek...

— Az egyik ember jobbra ment, a másik balra, de mindegyikben egyforma erős volt az elhatározás. Ha törik, ha szakad addig nem nyugszanak, míg az elveszett boldogság-kincset meg nem találják.

Bár egymástól külön, de mindketten vad, ijesztő vidékre jutottak. Szörnyűséges fenevadak leselkedtek rájuk, hogy bármely percben széttépjék őket. Az asszonyt, a végnélküli kő sivatagban rettegés fogta el. Viz, levegő, föld és növény mind megvonták segítségüket tőle. Ameddig szem ellátott forrás nem csobogott, hűsítő szellő nem mozdult meg. S földből növény nem nőtt ki semerre sem. A tikkasztó forrás a vadállatok amúgy is izzó vérszomját még jobban gerjesztette. Ebben a rettenetes pillanatban mikor úgy tűnt fel, hogy minden jó erő visszavonhatatlanul elhagyta ezt a tájat, egyszerre csak vidám fuvolaszó hangzott fel. Lehetséges ez?

A fuvolaszóra a vadállatok dühös ordítással iramodtak el. Az asszony pedig szembe találta magát a Fuvolással. Az barátságosan mosolygott rá. Mosolya nyomán forrás fakadt a földből s a kemény sziklákat termőfölddé puhította fel. Ebből gyümölcs-termő pálmafa nőtt elő. A pálmafa levelei között balzsamos szellő.

— Ne félj, — szólt a Fuvolás, — semmi okod sincs a félelemre.

Az asszony hihetetlenül nézett rá.

— Mozart vagyok, — magyarázta a Fuvolás, — Wolfgang Amadeus Mozart. Én egyszer ajándékoztam már egy varázsfuvolát egy királyfinak, ki sokkal rosszabb helyzetben volt, mint te.

— És a varázsfuvola meg tudta őt segíteni?

— Meg.

— Most talán nekem akarod adni ezt a fuvolát, hogy ez segítsen rajtam?

— Ezt nem tehetem, mert ennek a fuvolának a szavával dirigálom az én kicsi szolgálaim láthatatlan légióit. Láttad előbb, hogy ők fuvolám muzsikájára egy perc alatt életet fakasztottak a szikla-tengerben.

— De kik ezek a te kicsi szolgálid?

— Egyet ismersz közülük.

Az asszony előtt megjelent az ezüst ostorú, varázsfővegű csizmás fiúcska képe.

— Hát a te akaratod folytán lopta el kicsi szolgálád a mi boldogságunkat?

— Ellenkezőleg! Az én segítségemmel fogjátok újra megtalálni azt. Menj bátran tovább, hegyenvölgyön keresztül. Ne félj semmitől. A szörnyűsége-

gek elvesztik erejüket, amint nem félünk tőlük. S ha hűségesen fogod keresni, te is meg fogod találni a nap templomát, ahová annak idején Taminó királyfit vezette az én varázsfuvolám.

Mozart eltűnt s az asszony sokáig bolyongott kopasz kösziklák és tüskés bokrok között, de azután mégis csak megtalálta a nap templomát. Bebocsátást kérve azt a választ kapta, hogy a templom küszöbét csak akkor lépheti át, ha minden próbának alárendeli magát. Ezt ő meg is ígérte.

Az első próba hét esztendei teljes hallgatás volt. Mikor ezt meghallotta, azt gondolta, hogy bár sohse jött volna ide. De visszatérni még sem akart a fenevadak közé s a próbát vállalta. A hét esztendő nagyon lassan, nagyon nehezen, de mégis csak eltelt.

— Most következik a második próba, — biztatták őt.

Hatalmas lángtengerhez vezették. Keresztül kellett mennie rajta. Egy pillanatig habozott, de mikor látta, hogy a lángok maguk közelednek feléje, nekik vágott. Minél egykedvűbben lépett be a lángok közé, annál vadabban csaptak reá. Mind-egyik láng egy-egy szörnyeteg. De egy pillanatra feltűnik közöttük a varázssapkás kis fickó üde tekintete. Csicsergő sípjának szava felhangzik. A szörnyetegek elvesztik erejüket.

Mikor az asszony a tűzpróbát megállta, megmondták neki, a próbák további útja mindég nehezebb és nehezebb lesz, de ha akarja, most a tűzpróba után elhagyhatja a nap templomát s visszatérhet az életbe. A visszatérés útja biztosítva van. A pusztaságok fenevadjai nem fogják őt bántani.

Az asszony kérte: eresszék őt a további próbákra.

Nagy-nagy víztömegek csapnak össze feje fellelt. Egy pillanat s megtullasztják! Nem baj, nem baj! Ami jó, az a halálban is jó. Kerülni a rosszat pedig az életben is kell.

A vízőzön sötétségében fénysugár villanik fel. Ezüstösen csillogó halacska cikkázik át az örvényeken. Feje egy pillanatra pajkos gyermek fejjé változik. Az ezüst ostoros fiúcska mosolya tűnik fel. S nem igaz, hogy a víznek nincsenek gerendái! Az asszony biztossággal jár a habok között. Baj nélkül száll partra.

Ott ünnepélyes gyülekezet várja őt. A nap templomának papjai és papnői. Ezek életüket mind mások javára, az igazság és szerelett szolgálatára szentelik. Arcukon a megtalált életcél boldogsága. Közöttük van az asszony társa is. Csak úgy kerülhetett ide, hogy az előirt próbákat megállta ő is. Mikor az asszony közékük ér: égből is, vízből is, földből is és tűzből is hálaadó zene hangzik fel. Az asszony érzi; ezért a pillanatért érdemes volt minden szenvedésen keresztül menni s tudja azt is, hogy csak most kezdődik az élet. Kéri: őt is vegyék fel a nap templomának papnői közé...

*

Másnap reggel Seraphikus megállapította, hogy Ábrahám altatószere most is használt, mint mindig. A régi emlék felidézése elűzte nyughatat-

lanságát. A gondolatban elmondott mese végső szavára, mint parancsszóra, elaludt. Úgy látszik, az emberi élet törvénye, hogy sirunkig magunkkal viszünk valamit gyermeki lényünkéből. Ugyis lehetne mondani: csak akkor halunk meg amikor gyermeki voltunkból már nem maradt bennünk semmi sem. Amíg élünk, mindég van bennünk valami ami szereti a mesét, hallgat a mesére. És ime: ma frissen ébredt és kutya baja van.

Az „Ünnepi lakoma.“

A hármas számú betegszoba lakói régen elhatározták, hogy amikor áitogják majd adni a nagy festményt Ábrahámnak, akkor az átadást követő napon „ünnepi lakomát“ fognak rendezni a legönfeláldozóbb, a legjobb orvos tiszteletére.

Ábrahámnak az volt a tapasztalata, hogy némi beteg gyógyulására jó hatással van, ha a szigorú napirendtől néha-néha eltérhet és valami kivételeset tehet. Ezért már előre megengedte az „ünnepély.“ rendezését, amelyet Leó vállalt magára. Amikor Ábrahám engedélyt adott az „ünnepi lakoma“ megtartására, azonnal meg is mondta a főápolónak, hogy megengedte ugyan a tervezett összejövétel megtartását, azonban az ápolószemélyzetnek nagyon résen kell lennie. A főápoló persze morgott, hogy minek enged meg a doktor úr ilyen ostobaságokat, elég munkával vannak ők megterhelve úgyis, az ilyen többleti felügyeletet nem bírják már el, stb. De Ábrahám csak annyit felelt a morgásokra, hogy „nem saját kényelmünkért, hanem a betegek javáért vagyunk itt“ és Olgát bizta meg az ápolószemélyzet ellenőrzésével. Am Olga az időközben történetek folytán szabadnapját mára cserélte el valakivel, s annak nem adta tovább megbízatását.

Szerencsére ma reggel Leó jobb lábbal kelt fel az ágyból. Így kevésbé kellett attól tartani, hogy valami kalamajkát csinál. Jó hangulatának okát egy szép álomban látta. „Alig aludtam el, máris észrevettem, hogy más testem van, mint nappal szokott lenni. Derékig bika vagyok, deréktól kezdve oroszlán. De mégis van két szarvam. Ez az állapot annyira tetszik nekem, hogy örömben bőgni és ordítani szeretnék. Már kinyitom szájam, elkészítem torkomat s boldogan gondolok arra a hatalmas hangözönre, ami ki fog ömleni belőlem... Ám de, mikor az első hanghullám elhagyná torkomat, hajnalszínű ruhában mellém lép egy szőke asszony. Sugárzó mosolya átjárja oroszlán mellemet. Alig látható szeplőkkel borított hófehér kezével megfogja szarvamat. Ragyogó ajkára teszi zöldkőves gyűrűs újját és csendet parancsol! „Ha elkezdenél ordítani, mind az 1400 beteg felébredne! Gondold el milyen szenvedést okoznál nekik, ha megfosztanád őket egyetlen kincsük: álmuktól...“ Hallgatok. Ő boldog. Szeme hálásan simogat. „Meg foglak jutalmazni!“ Apró hegyi liliumokból fűzött koszorút akaszt láncképen a nyakamba. A liliumok illatától felébredek.

— És ki volt ez a nő? kérdezi Muki.

— Hogy ki, azt nem tudom. Képét sokszor láttam Ábrahám szobájában. Nem hittem, hogy

egyszer majd felkeres álomban s felderíti lelkem!

Muki csöppet sem csodálkozik Leó válaszában. Megszokta, hogy mindaz a jó, ami még éri őket, Ábrahám felől jön. Ezért csak ennyit mond: Igyekezz aztán megtartani jó kedvedet!

— Azon leszek!

Az epilepsiásoknak azonban annál szörnyűbb napjuk volt. Annyi rohamot produkáltak szegények, mint máskor egy hét alatt. A 217-es, ki pár nap óta ártatlannak látszó influenzában feküdt, váratlanul ijesztően makacs szívgyöngeséget kapott, a hercegasszonyt kívánta látni, viszont teljes nyugalomra és kíméletre szorult. A nagy közös kórtérben egy szelid öreg ember minden előzmény nélkül ráugrott az ápolóra s fojtogatni kezdte. A betegek mind körül állták s nézték a kettő dula-kodását, de nem segítettek volna az ápolónak. A nők között két fiatal, egy óvatlan pillanatban összeveszett s véresre karmolta egymást. Kötözni kellett őket.

Ezek az események egész napra izgatottá tették a beteget. Estére az ápolószemélyzet, teljesen ki volt merülve. S teljesen elfeledkezett a tervezett „ünnepi lakomáról?”

Ennek rendezője, Leó azonban világosan látta a kedvező helyzetet s úgy rendezkezett intézkedett, mintha ő lenne az egész intézet főigazgatója. Muki meg Peccatus engedelmesen tologattak és cipeltek. Ugyanaz a pár bútordarab ötvenszer is cserélt helyet míg végre maradhatott. Számtalan aprósággal annyira el birtak pizmogni, hogy egész nap ráment az előkészületek megtételére. Pedig ezek nem sokban állottak. Egy hosszú asztalt letakartak fehér terítővel s arra kancsókat és poharakat piros színű italt állítottak. Leó szerint málnaszörpöt.

Este 8 óraker azután megkezdődhetett az „ünnepi lakoma.” A meghívott vendégek mint egykor a régi rómaiak fehér „tógában” (ágylepedőkben), fejükön zöld koszorúval jelentek meg. Leó „salve” kiáltással fogadta őket. Az asztal körül csak akkor volt szabad leülniük, mikor már mind együtt voltak.

Leó méltósággal telepedett le a fő helyre.

A vendégek példáját követték. Mindegyikük könnyen találta meg helyét, mert minden szék előtt nevet viselő cédulák voltak az asztalra helyezve. A cédulákon egy-egy vers, a név, az ott ülő vendég lényének legbensőjéhez volt adreszálva.

Valamennyien azonnal kitalálták, hogy a versek szerzője más, mint a közkezdvelt Seraphicus, nem lehet, kíváncsian, habzsolva fogtak olvasniukba.

Leó** verse így szólt:

(Folyt. köv.)

*) Üdvözlégy!

***) Leó azt jelenti latinul, hogy oroszlán.

Ugy-e te is érzed?

Figyeld meg önmagad:

Változol napról-napra,

Már-már ősz szálak

Vegyülnek hajadba...

A kezed sem oly lágy,

Mint egykor,

Most csontos, káros,—

Rajta ránc itt-ott

S már nem oly hőszinű,

Mint volt...

Legszebb álmaid is

Ködös-messze hulltak...

Ugy-e érzed te azt,

Hogy itt minden csak

Az elmúlásra mutat?

S ugy-e te is érzed,

Hogy az örülő, fájó lelked

Maradt csak ugyanaz,

Ami volt, mikor idejött,

Mert az az Istené,

Az a maradandó s örök?

írta: Amon Hedvig.

A március 1-i 5-ik számában közölt keresztretjvény helyes megfejtése.

Keresztretjvény.

V	A	K	Á	C	I	Ó
A	R	A	■	E	R	L
G	A	R	■	H	O	D
D	N	■	E	■	D	A
A	Y	■	L	■	A	L
L	■	Ó	V	Ó	■	A
T	E	H	E	N	E	K

Felelős szerkesztő és kiadó:

GÖLLNER MÁRIA.

E jótékonyági folyóirat szerkesztősege és kiadóhivatala:

FOGHÁZMISSZIÓ HELYISÉGE,

Budapest, V., Markó-utca 27. földszint 6. szám.